

Ačkoliv dle toho st-l porušil svoji povinnost již tím, že záležitost užívání pozemku vyššími úřady dozorčími pravoplatně rozhodnutou předložil znovu obecnímu výboru k usnesení, mohl toto provinění své odčinití tím, že by býval ono usnesení obecního výboru podle § 56 ob. zř. prozatím nevykonal. Neučinil-li ani to, stupňoval tím svoji vinu.

Má-li stížnost za to, že povinností starosty jest zastaviti pouze takové usnesení obecního výboru, které odporuje zákonům, přehlíží, že to platí i o usneseních, kterými výbor vykročil z mezí své působnosti (§ 56). Že výbor neměl více práva na pravoplatném rozhodnutí úřadů dozorčích něco měniti, bylo vyloženo výše. Učiniv tak, překročil výbor mez své působnosti a pro st-le nastala povinnost v odst. 2. § 56 cit. zákona jemu uložená, které rovněž nedostál.

V tomto jednání spočívá porušení povinnosti v záležitosti samostatné působnosti obce, které trestá § 100 ob. zřiz. pro Čechy pokutou až do 40 K. Není tudíž nezákonnosti v tom, když žal. úřad v souhlase s okresní správní komisí, jejíž usnesení potvrdil, uložil st-li pokutu, a to částkou, která nepřesahuje zákonnou nejvyšší výměru.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1484.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti (Čechy):
 * Počítá-li se při vyměření přírůstku hodnoty jako hodnota nabývací obecná hodnota k 1. lednu 1903, nelze při výpočtu procenta snížení dávky podle § 13 česk. ř. dávk. z r. 1915 hleděti k době držby před 1. lednem 1903.

(Nález ze dne 1. září 1922 č. 9906.)

Prejudikatura: odchylná pro Slezsko — Boh. č. 1006 adm.

Věc: Filip D. v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím byla st-li vyměřena dávka z přírůstku hodnoty z převodu domu č. p. — na Král. Vinohradech, jehož majitelem byl od 23. září 1895, na základě kupní smlouvy ze dne 16. března 1917 částkou 2261 K 62 h; při tom srazil úřad s dávky per 2827 K 02 h dle § 13, odst. 1. a 2. dávk. ř. — cis. pat. z 29. prosince 1915 č. 83 z. z. — vypočtené 20%, pokládaje za to, že držba pro vyměření dávky rozhodná trvala více než 10 a ne déle než 15 let, ježto se podle § 12, odst. 1. věty druhé cit. zák. nepřihlíží při vyšetřování rozhodné držby k době před 1. lednem 1903.

Stížnost namítající rozhodnutí tomu nezákonnost uvádí, že názor žal. úřadu není správný. Na dobu před 1. lednem 1903 nehledí se podle § 12, odst. 1. d. ř. při vyšetření přírůstku hodnoty zjištěného podle §§ 5 až 11, a v té příčině rozhodné doby držby; rozhodným jest v tomto směru obsah a doba zcizovacího jednání, jež jest základem převodu; § 12 jedná prý dle nadpisu svého o základu pro vyměření a tu zákon nechce dávatce podrobiti onen přírůstek na ceně, který povstal před 1. lednem 1903; ustanovení toto se však prý nevztahuje na výpočet doby držby

za účelem stanovení srážky § 13 dávk. ř. Podle § 13 poskytuje se i 50% srážka při držbě více než 25 let; dávkový úřad vydaný 29. prosince 1915 s působností do 31. prosince 1917 by však podle výkladu žal. úřadu připustil nanejvýš rozhodnou dobu držby 15 let a srážku 20%; z rozporu toho jest prý zjevno, že nelze sdíleti názor žal. úřadu, a sluší míti za to, že pokud jde o procentuelní snížení dávky, počítá se do doby držby i doba před 1. lednem 1903; dle toho má st-1 nárok na slevu 30%.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto:

Výkladu st-lovu nelze přisvědčiti; § 13, odst. 4 česk. ř. dávk. přihlíží při stanovení procentuelní srážky výslovně jen k držbě pro vyměření dávky rozhodné. Doba tato jest však určena v § 12, který jedná o základu pro vyměření dávky a výslovně z tohoto základu vylučuje držbu před 1. lednem 1903; z toho plyne, že ustanovení § 13, odst. 4. podle znění a smyslu odpovídá úplně ustanovení § 12, a jest z toho zřejmo, že zákonodárce v žádném směru nepřipustil, aby bylo hleděno na dobu před 1. lednem 1903; rozpor st-lem namítaný jest jen zdánlivý a vysvětluje se tím, že zákonodárce počítal s případným pozdějším prodloužením působnosti zákona, takže by se mohly vyskytnouti případy držby i nejdelšího trvání v § 12 uvedeného (srv. nález vid. správního soudu Budw. č. 12126 A).

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1485.

Zabírání budov: Nájemní smlouvy, uzavřené o předmětu záboru před zahájením zabíracího řízení, nevylučují zábor, pokud předmět nájmu nespadá pod ustanovení § 1, odst. 3. zákona z 12. srpna 1921 č. 304 sb. z. a n.

(Nález ze dne 11. září 1922 č. 10107.)

Věc: Dr. Julius F. v Rimavské Sobotě proti ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska, referátu veřejných prací, stran zabránění části budovy.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Župan župy gemermalohontské zabral rozhodnutím z 28. března 1922 č. — ve smyslu § 1 zákona z 12. srpna 1921 č. 304 sb. z. a n. byt označený v nákrese v domě st-lově v Rimavské Sobotě pro přisedícího sirotčí vrchnosti A., nepřiznav námitce majitele domu, že byt je již pronajat Dru V., účinku, jenž by zabránění zamezoval, poněvadž zabírací nárok byl straně ohlášen již 18. března 1922 a poněvadž od tohoto dne podle 1. bodu § 4 uvedeného zákona neměl majitel domu již práva nakládati s bytem bez souhlasu ministra veřejných prací.

Ministr s plnou mocí pro správu Slovenska rozhodnutím z — odvolání st-lovo zamítl v podstatě z důvodů, že nájemní smlouva pozbývá podle § 10 uved. zákona platnosti po dobu zabránění, aniž se tím prodlužuje původní doba smluvní, a že tedy st-1 pronajav uvedený byt, učinil tak na svoje riziko a odpovědnost, poněvadž zabírací úřad již dne 8. března 1922 ve smyslu § 4 uved. zákona rozeslal zajišťující lístky a st-1 ztratil tímto dnem disposiční právo s bytem a neměl práva jej pronajímati.